

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ СУД
У БЕОГРАДУ
Гж1 1157/24
11.6.2024. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ у већу састављеном од судија Зорице Смирчић, председника већа, Маје Цветић и Јасминке Бакић, чланова већа, у парници из радног односа тужиље АА из ..., против тужене Републике Србије, Други основни суд у Београду, коју заступа Државно правобранилаштво, Београд, ул. Косовска бр.31, ради накнаде штете, одлучујући о жалби тужиље изјављеној против пресуде Првог основног суда у Београду П1 3598/22 од 9.5.2023. године, након расправе одржане пред другостепеним судом дана 11.6.2024. године, донео је

ПРЕСУДУ

ПРЕИНАЧАВА СЕ пресуда Првог основног суда у Београду П1 3598/22 од 9.5.2023. године, у ставу првом изреке, тако што се **УСВАЈА** тужбени захтев тужиље АА и **ОБАВЕЗУЈЕ** тужена Република Србија, Други основни суд у Београду, да тужилји накнади штету за 14 дана неискоришћеног годишњег одмора за 2015.годину у износу од 87.108,05 динара, са законском затезном каматом почев од 20.9.2016. године, у року од 8 дана од дана пријема писменог отправка пресуде.

ПРЕИНАЧАВА СЕ пресуда Првог основног суда у Београду П1 3598/22 од 9.5.2023. године, у ставу другом изреке, тако што се **УСВАЈА** тужбени захтев тужиље АА, којим је тражила да се обавезе тужена Република Србија, Други основни суд у Београду, да тужилји накнади штету због неискоришћеног годишњег одмора за 2016. годину у износу од 80.840,07 динара, са законском затезном каматом почев од 20.9.2017. године до исплате, у року од 8 дана од дана пријема писменог отправка пресуде.

ПРЕИНАЧАВА СЕ пресуда Првог основног суда у Београду П1 3598/22 од 9.5.2023. године, у ставу трећем изреке, тако што се **ОДБИЈА** захтев тужене за накнаду трошкова парничног поступка у износу од 67.500,00 динара, са законском затезном каматом од извршности до исплате, у року од 8 дана од дана пријема писменог отправка пресуде.

ОБАВЕЗУЈЕ СЕ тужена да тужилји на име накнаде трошкова парничног поступка исплати износ од 23.158,00 динара, у року од 8 дана од дана пријема писменог отправка пресуде.

Образложење

Ожалбеном пресудом Првог основног суда у Београду П1 3598/22 од 9.5.2023. године, ставом првим изреке, одбијен је тужбени захтев тужиље којим је тражила да се обавезе тужена да тужиљи накнади штету због 14 дана неискоришћеног годишњег одмора за 2015. годину у износу од 87.108,05 динара, са законском затезном каматом почев од 20.9.2016. године, у року од 8 дана од дана пријема писменог отправка пресуде. Ставом другим изреке, одбијен је тужбени захтев тужиље којим је тражила да се обавезе тужена да тужиљи накнади штету због неискоришћеног годишњег одмора за 2016. годину у износу од 80.840,07 динара, са законском затезном каматом почев од 20.9.2017. године до исплате, у року од 8 дана од дана пријема писменог отправка пресуде. Ставом трећим изреке, обавезана је тужиља да туженом на име накнаде трошкова парничног поступка исплати износ од 67.500,00 динара, са законском затезном каматом од извршности до исплате, у року од 8 дана од дана пријема писменог отправка пресуде.

Против наведене пресуде, тужиља је благовремено изјавила жалбу, побијајући је из свих законских разлога.

Испитујући правилност и законитост ожалбене одлуке, у границама овлашћења прописаних чл. 386 Закона о парничном поступку, Апелациони суд у Београду је оценио да је жалба тужиље основана.

Према чињеничном стању утврђеном у поступку пред првостепеним судом, првостепени суд је на основу изведених доказа, утврдио да је тужиља искористила 27 дана годишњег одмора за 2015. годину од укупно 30 дана годишњег одмора утврђеног по решењу тужене. Даље је суд, ценећи тужбени захтев у односу на коришћење годишњег одмора за 2016. годину, утврдио да је током 2017. године тужиља користила 16 радних дана годишњег одмора из 2016. године, тако да јој на крају те године преостаје 13 радних дана годишњег одмора из 2016. године. Чињеница да тужени не поседује решења за 2016. годину, не ослобађа од одговорности туженог, као правно лице, јер је на страни тужене обавеза чувања документације. Тужиља због овога не може доказивати негативне чињенице, већ је обавеза туженог да докаже да је тужиља искористила у целости свој годишњи одмор, а навод да је користила дан годишњег одмора за 2016. годину дана 23.2.2018. године суд није прихватио, јер је тужиља током 2018. године могла да користи само годишњи одмор из 2018. године или преостали део из 2017. године, а не и из 2016. године. На основу тако утврђеног чињеничног стања оцена првостепеног суда је да је тужиља искористила 17 дана годишњег одмора за 2016. годину од укупно 30 дана годишњег одмора, утврђеног по решењу тужене, па је на основу налаза и миљења судског вештака утврдио висину накнаде штете за неискоришћених 14 дана годишњег одмора за 2015. годину, која износи 87.108,15 динара, а узимајући у обзир просечну плату по часу која износи 777,75 динара, а за неискоришћених 13 дана годишњег одмора за 2016. године износи 80.840,07 динара, имајући у виду просечну плату по часу која износи 777,31 динара. Због свега наведеног, према оцени првостепеног суда, утврђено је да је тужени решењем одредио право на коришћење годишњег одмора за 2015. и 2016. годину, тако што је одредио период коришћења годишњег одмора и на тај начин у свему поступио према одредбама закона, због чега нема кривице на страни туженог за некоришћење годишњег одмора, јер је тужиља својом вољом, мимо донетих решења долазила на посао, па нису испуњени услови да тужени надокнади штету тужиљи прописану чл. 164 Закона о раду, а у вези са одредбом чл. 76 истог закона, којим је прописано да у случају престанка радног односа је послодавац дужан да запосленом који није искористио годишњи одмор у

целини или делимично, исплати новчану накнаду уместо коришћења годишњег одмора у висини просечне зараде у претходних 12 месеци, сразмерно броју дана неискоришћеног годишњег одмора, а ставом 2 истог члана, прописано је да накнада из става 1 овог члана има карактер накнаде штете.

Међутим, овакав закључак првостепеног суда се не може прихватити као правилан, јер је побијана пресуда захваћена битном повредом одредаба парничног поступка из чл. 374 став 2 тачка 12, јер иста садржи недостатке и противречности због којих се не може испитати, па је чињенично стање погрешно и непотпуно утврђено, због чега је погрешно примењено и материјално право.

Како је у овој парници првостепена пресуда укинута решењем Апелационог суда у Београду Гж1 2676/22 од 8.11.2022. године, а услед погрешне примене материјалног права, чињенично стање је остало непотпуно утврђено на околности које су од значаја за одлучивање у овој парници, јер није разјашњено на основу којих доказа је првостепени суд утврдио да је тужила искористила 27 дана годишњег одмора за 2015. годину од укупно 30 дана годишњег одмора утврђеног по решењу тужене, те да је искористила 17 дана годишњег одмора за 2016. годину од укупно 30 дана годишњег одмора утврђеног по решењу тужене, због чега је овај суд на основу одредбе чл. 383 став 4 Закона о парничном поступку, одржао расправу, поновио изведене доказе у првостепеном поступку, извео доказ саслушањем тужиле у својству парничне странке, па је оценом изведених доказа, а на основу чл. 8 Закона о парничном поступку, утврдио чињенично стање.

Тужила је у спорном периоду радила као судија Другог основног суда у Београду, а тужбом поднетом суду дана 17.4.2018. године, предложила је да суд обавезе тужену на накнаду штете за 14 дана неискоришћеног годишњег одмора за 2015. годину и 13 дана неискоришћеног годишњег одмора за 2016. годину са припадајућом каматом. Из садржине решења Су V 38-1059/2015 од 6.8.2015. године, произилази да је тужили утврђен годишњи одмор за 2015. годину у укупном трајању од 30 дана, с тим да је одобрено коришћење првог дела годишњег одмора за 2015. годину у трајању од 12 радних дана у периоду од 20.8.2015. године до 4.9.2015. године, с тим што је одређено да се јавни на посао 7.9.2015. године, а да други део годишњег одмора може искористити најкасније до 30.6.2016. године, које је решење тужила одбила да прими, о чему је сачињена службена белешка дана 7.8.2015. године. Даље, из решења Су V 38-1059/2015-2 од 10.8.2015. године произилази да је тужили утврђен годишњи одмор за 2015. годину у укупном трајању од 30 дана, с тим да јој је одобрено коришћење првог дела годишњег одмора за 2015. годину у трајању од 13 радних дана у периоду од 19.8.2015. године до 4.9.2015. године, с тим што је одређено да се јави на посао 7.9.2015. године, а да други део годишњег одмора у трајању од 17 радних дана може користити најкасније до 30.6.2016. године. Тужила је одбила пријем овог решења дана 11.8.2015. године, о чему је сачињена службена белешка. Из решења Су V 38-1059/2015-3 од 11.8.2015. године произилази да је тужили утврђен годишњи одмор за 2015. годину у укупном трајању од 30 дана, с тим да јој је одобрено коришћење првог дела годишњег одмора за 2015. годину у трајању од 12 радних дана у периоду од 20.8.2015. године до 4.9.2015. године, с тим што је одређено да се јави на посао 7.9.2015. године, а да други део годишњег одмора у трајању од 18 радних дана може користити најкасније до 30.6.2016. године, те да је тужила је одбила пријем овог решења дана 11.8.2015. године, о чему је сачињена службена белешка. Из решења Су V 38-1071/2015 од 12.8.2015. године произилази да је одбијен захтев тужиле за померање почетка коришћења годишњег одмора који је утврђен решењима од 1.8.2015. године, уз образложење да је више пута удовољено судији у погледу померања почетка коришћења годишњег одмора, а да је поново тражила писменим захтевом да се помери

почетак годишњег одмора без достављања и навођења посебног разлога за такво померање. Даље је у поступку пред овим судом утврђено, и то из исказа тужиље, а пошто су јој претходно предочена решења, да наведена решења о коришћењу годишњег одмора за 2015. годину, тужилји никада нису уручена, нити је она одбила пријем, те да се наведена решења односе на годишњи одмор из 2014. године, у односу на који је донета правноснажна пресуда 6.8.2020.године, против које тужена није изјавила жалбу, као и да је тужбени захтев у овој конкретној правној ствари она засновала на чињеници, односно, потврди тужене која је приложена уз тужбу Су V 38-218/18 од 28.3.2018. године, да у 2015. години није искористила 14 дана годишњег одмора, а у 2016. години није искористила 13 дана годишњег одмора. Наведена потврда оверена је печатом и потписана од стране кадровске службе, ББ. Даље је утврђено у поступку да тужилжа није искористила годишњи одмор у целости због личног сукоба са председником суда, као и да је имала сопствену евиденцију о коришћењу годишњег одмора, коју након протека година више не поседује, те да није искористила годишњи одмор у целости ни из 2015. године, нити из 2016. године, јер је позивана на дежурства у вези са хитним привременим мерама у време коришћења годишњег одмора. Изјашњавајући се у вези са налогом за изјашњење о тачном термину коришћења годишњег одмора за 2016. годину, тужилжа је навела да се у конкретном случају ради о спајању годишњег одмора и да је исто потписала.

Из садржине налаза на основу мишљења судског вештака, имајући у виду месечне обрачунске листе зарада за тужилжу за период од 1.8.2015. године до 31.7.2017. године, те на основу документације коју је судски вештак финансијске струке Душан Орлић поседовао ради давања налаза и мишљења, утврђено је да за неискоришћених 14 дана годишњег одмора из 2015. године, накнада штете износи 87.108,05 динара, а за неискоришћених 13 дана годишњег одмора из 2016. године накнада штете износи 80.840,07 динара, са датумима доспећа који су дати у налазу и мишљењу судског вештака.

Чл. 68 став 1 Закона о раду прописано је да запослени има право на годишњи одмор у складу са овим законом, а ставом 4 прописано је да запослени не може да се одрекне права на годишњи одмор, нити се то право може ускратити или заменити новчаном накнадом, осим у случајевима престанка радног односа у складу са овим законом.

Чл. 75 Закона о раду прописано је да у зависности од потребе посла, послодавац одлучује о времену коришћења годишњег одмора, уз претходну консултацију запосленог, а ставом 3 да изузетно, ако се годишњи одмор користи на захтев запосленог, решења о коришћењу годишњег одмора послодавац може доставити и непосредно пре коришћења годишњег одмора.

Чл. 164 Закона о раду прописано је да ако запослени претрпи повреду или штету на раду или у вези са радом, послодавац је дужан да штету надокнади у складу са законом и општим актом.

Имајући у виду утврђено чињенично стање и изведене доказе, а посебно потврду тужене која је приложена уз тужбу, из које је утврђено да тужилжа у 2015. години није искористила 14 дана годишњег одмора, као и 13 дана годишњег одмора у 2016. години, по оцени овог суда, а имајући у виду и све изведене писмене доказе и исказ тужиље, утврђено је да због пропуста туженог у евиденцији, као и због тога што је изгубљена документација туженог која се односи на решења о годишњим одморима за 2016. годину, тужилжа не може сносити штетне последице, нити право на накнаду штете која јој је причињена ради неискоришћеног годишњег одмора, које тужилји по

закону припада. Ово све имајући у виду да је тужени достављањем потврде од 28.3.2018. године признао да тужила има неискоришћени годишњи одмор у 2015. и 2016. години, због чега је дужан да тужили накнади штету за неискоришћени годишњи одмор. Висину накнаде која тужили припада, суд је утврдио на основу налаза и мишљења судског вештака финансијске струке, према исплатним листама тужене за утужени период, на основу доказа које је у току поступка тужила предложила, и то према висини накнаде зараде коју би тужила примила да је годишњи одмор искористила.

Приликом доношења одлуке овај суд је имао у виду наводе жалбе тужиле који се односе на то да се решења од 6.8.2015, 11.8.2015, 12.8.2015. године и 1.8.2015. године, односе на неискоришћене дана годишњег одмора из 2014. године, као и допис о изјашњењу о тачном термину коришћења годишњег одмора за 2016. годину, који се односи на спајање годишњег одмора, па налази да је овај навод тужиле основан, јер је на расправи пред овим судом из исказа тужиле утврђено управо то да се ова решења не односе на коришћење годишњег одмора у утуженом периоду за 2015 и 2016.годину, већ за период 2014.године, о коме је тужбеном захтеву већ одлучено правноснажном пресудом Првог основног суда у Београду П1 52/19 од 10.6.2020. године, са клаузулом правноснажности од 6.8.2020. године.

Цењен је и навод тужене да послодавац не може сносити кривицу због чињенице да тужила није искористила своје право на годишњи одмор, које је решењем одређено, па овај суд налази да је исти неоснован. Ово због тога што тужена није доказала писменим нити другим доказима супротно, а посебно имајући у виду доказ приложен уз тужбу из кога произилази управо супротно, број дана у утуженом периоду које тужила није користила као годишњи одмор, нити је у току поступка доставила доказе у прилог својих навода, због чега мора сносити штетне последице исплатом неискоришћеног годишњег одмора који се не може приписати у кривицу тужиле, посебно код утврђеног да недостаје комплетна документација о евиденцији коришћења годишњих одмора, а имајући у виду и одредбе чл.231ЗПП.

Одлуку о камати на досуђени износ накнаде штете суд је донео на основу чл. 277 и 324 Закона о облигационим односима.

Како је тужила успела у жалбеном поступку, то је суд одбио захтев тужене за накнаду трошкова парничног поступка, имајући у виду одредбе чл. 153, 154 и 165 ЗПП.

Одлуку као у ставу четвртом изреке суд је донео имајући у виду успех тужиле у поступку, па је тужили досудио трошкове на основу чл. 153, 154 и 165 ЗПП, и то на име трошкова вештачења у износу од 10.000,00 динара и таксе на одлуку у износу од 13.158,00динара, што је укупно износ од динара, према висини вредности спора по тт, а имајући у виду опредељен захтев тужиле.

Због свега наведеног, одлучено је као у изреци на основу чл. 394 став 1, тачка 1, 2 и 3 и чл. 165 став 1 и 2 ЗПП.

Председник већа-судија
Зорица Смирчић с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Јасмина Ђокић